

Durmuş Hocaoğlu

Yankee'nin İşi Çok Zor: II

Yeniçağ, "Analiz", 17 Kasım 2008, Pazartesi., s.08
"Analiz" Sıra No: 713; 2008-104; Kasım-07

YENİÇAĞ

Büyük emperyal güçler yükselmelerinin bir yerinde zorlanmağa başlarlar; vâkıa daha evvel de böyle şeyler olmuştur, ama bir yolu bulup atlatılmıştır netîceten, onun için de bu zorlanmanın da nasıl olsa üstesinden gelineceğine dâir tam bir îtimad hissi bulunmaktadır; bulunmaktadır ammâ, işte bu bir yer nasıl bir yer ise, tam güçle asılınmasına rağmen aşılammaktadır ve işte o zaman alınlarda terler birikmeğe başlayıverir: "Bize de mi geldi sıra?" Yâni yavaş-yavaş geri çekilme sırası, yâni küçülme sırası. Çok can sıkıcı bir durum muhakkak ki; onun için de yine bütün güçler toparlanır, tekrar asılır, ama olmuyor nedense. İşte "**gücün limitleri**" denen şey budur; burası, daha ileriye gidilemeyecek olan son sınırdır. Limit'de bir müddet bir stabilizasyon oluşur/oluşabilir, lâkin limit de çakılı değildir, çok hâlde ve o da zamanla daha da gerilemeğe başlar; "küçülme" de budur ve çok kere de "**tabîî hudutlar**"a kadar sürer gider – ki orada dahi tutunamamak veya gayri tabîî hudutlara rızâ göstermek de görülmemiş şeyler değildir. .

İşte şimdi muhtemelen Amerika böyle bir hâl üzre bulunmakta: Irak, acaba, Amerikan gücünün yayılmasının limiti midir? Bunu zamanla daha iyi anlayacağımız muhakkak; ama bir müddettir böyle bir fikrin oluşmağa başlamış olduğunu da söyleyebiliriz. Öyleyse ne yapmalı? Hemen havlu atmak mı? Dün de bahsetmiş olduğumuz gibi, bu bir "ric'at" demek olur ki onun da sonuçları, "Amerikan İmparatorluğu" tasarısının akamete mâruz kalması demektir ve Vietnam Sendromu'ndan daha derin bir sendroma yolaçacak olan bu küçülme, ileride, Amerika'nın cesedinin yeneceği zamanların da yolunu açabilir.

Hâlbuki, Amerika, ne Soğuk Savaş sonrasında, ne II. Harp sonrasında, daha daha öncesinde, henüz kuruluşunun üzerinden bir yüzyılın bile geçmediği XIX. asrın iptidâsında, kendisini, Amerikan Hegeli gibi konuşan O'Sullivan'ın şahsında, Arz'ın Lordu gibi görmeğe başlamıştı[1]:

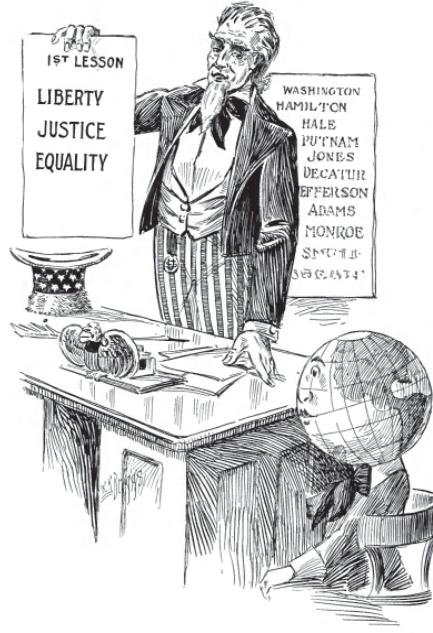
Eski zaman manzaralarının neredeyse tamamı, yalnızca sakınılacak ibretler olarak ilgimizi çekmektedir. Açık gelecek, bizim arenamızdır ve bizim geçmişimiz içindir. Onun bâkir meydanına, aklımızda Tanrı'nın doğruları, kalbimizde hayırlı amaçlar, ve geçmiş tarafından kirlenmemiş berrak bir vicdanla giriyoruz. **Biz insan tekâmülünün ulusuyuz ve kim ya da ne bizim ileriye yürüyüşümüzün önüne set çekebilir ? İlâhî takdir bizimledir ve hiçbir dünyevî güç bizi durduramaz.** Ebedi Doğruluğa ulusal bildirimizin ilk sayfasında işaret ediyoruz ve diğer ülkelerin milyonlarına ilan ediyoruz ki: "Cehennem kapıları, aristokrasinin ve monarşinin gücü onu yenemeyecektir."

Nitekim, I. Harp sonrasında, Andrew Hallner, bu millî emperyal ideoloji maksadına mâtûfen kaleme almış olduğu kitabının kapağına koyduğu karikatürde, Amerika'yı, "dünyanın öğretmeni ve yöneticisi" olarak îlân ederken[2], aslında o devirde, Başkan Thomas Woodrow Wilson'ın (28 Aralık 1856 – 3 Şubat 1924) emperyal politikalarını dile getirmekten başka birşey yapıyor değildi.

İmdi, tam da bu noktada, Amerika, dünyanın te'dip ve terbiye edilmesi elini uzattığında yakalayacağı kadar yakınlaşmış iken, nasıl olur da ric'at eder?

Öyle ise: Devam!

Ama nasıl?



Sam Amca, karşısına aldığı boynu bükük Dünya'ya ilk dersini takrîr ediyor:

“Hürriyet, Adâlet, Eşitlik”

[1] John L. O'Sullivan, "Geleceğin Büyük Milleti" ("The Great Nation of Futurity", *The United States Democratic Review.*, Volume 6, Issue 23, Nov. 1839., pp.426-430; 1839)., Çeviren: Deniz Akgüner., *Türkiye Günlüğü.*, ISSN 1300-2767., Sayı: 88., Bahar 2007., Ankara., s93a

[2] Andrew Hallner., *Uncle Sam, the Teacher and the Administrator of the World.*, The News Publishing Co., Sacramento, Cal., 1918., p.2

